

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. 'Θδός Πατησίων ἀριθ. 5.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσῶν κ. τ. λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μαρίου Οἰσάρ: Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ, (μετὰ εἰκόνων), μετάφρασις * * Τ. (συνέχεια). — Μανουὴλ Γορζαλές: Ἡ ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ, (ἐκ τοῦ ἰσπανικοῦ), μετάφρ. Σ. * * (συνέχεια). — Λάμπρου Ἐννάλη: ΡΟΖΙΝΑ Ἡ ΑΝΘΡΩΠΙΣ (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προκληρωτία

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Δεχόμεθα ἐτησίως προκληρωτέας συνδρομαὶς ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 177. ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἤρξαντο δημοσιευόμενα ὅλως νέα μυθιστορήματα

ΜΑΡΙΟΥ ΟΥΣΣΑΡ

Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ

[Συνέχεια].

ΙΑ

Δὲν θὰ σοι εἶπω ποσῶς τί ἡκολούθησε μετὰ τὴν φοβερὰν ἐκείνην πτώσιν μου πρὸ τῶν ποδῶν τῆς Ἀρτέμιδος, διότι, σοὶ ὁμολογῶ τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἤξεύρω. Γνωρίζω μόνον ὅτι, ὅτε ἀνέλαβον τὰς αἰσθήσεις μου, εὗρέθην ἐν τῇ δωματίῳ μου κλινῆρης καὶ εἰς ἄκρον ἐξησθενημένος. Ἦτο νύξ, ὁ δὲ Βασιτιανὸς ἠγρύπνει ἐπὶ τοῦ προσκεφάλου μου· μόλις δὲ ἤκουσεν ὅτι ἐπρόφερων τὸ ὄνομά του, ἔρρηξε κραυγὴν χαρᾶς.

— Ἀχ! Θεέ μου! ἐσώθη! εἶπε. Κύριε Ἀνδρέα, μὲ γνωρίζετε;

— Ναί, σὲ γνωρίζω· ἀλλὰ διατί ἐκπλήττεσαι τόνον;

— Ἀχ! πόσον θὰ εὐχαριστηθῇ ἡ κυρία κόμησσαι!... Ἀλλὰ σιωπήσετε, πρὸς Θεοῦ! Ὁ ἰατρὸς εἶπεν ὅτι, ἅμα σὰς ἀρήσῃ αὐτὴ ἡ νάρκωσις, δὲν πρέπει νὰ σὰς ἀρίνωμεν νὰ ὁμιλῆτε... Θὰ σὰς διηγηθῶ τὰ πάντα, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ὁμιλῆτε, διὰ νὰ μὴ κουρασθῆτε.

Τότε μόνον ἔμαθον ὅτι ἤμην κλινῆρης πρὸ τριῶν ἐβδομάδων, προσβληθεὶς ὑπὸ σφοδροῦ ἐγκεφαλικοῦ πυρετοῦ, ἐνεκα τοῦ ὁποίου παρῆχον μικρὰς ἐλπίδας ζωῆς, καὶ ὅτι πρὶ δύο μόλις ἡμερῶν ἤμην ἐκτὸς κινδύνου.

— Καὶ ὁ ἀνάδοχός μου; τὸν ἠρώτησα.

— Ἦτο πλησίον σὰς νύκτα καὶ ἡμέραν· μόλις ἀπὸ χθὲς σὰς ἀφῆκε διὰ νὰ ἀναπαυθῇ ὀλίγον, ἀλλ' ἔρχεται καὶ σὰς βλέπει συχνάκις· τῶρα, ὅταν λείπῃ, μένω ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν τῆς, ὡς βλέπετε· ἀλλὰ μοῦ ἐσύστησεν αὐστηρῶς νὰ σὰς εἶπω, ἂν μ' ἐρωτήσετε δι' αὐτήν, ὅτι εἶνε καλὰ, καὶ νὰ μὴ σὰς ἀρίνω νὰ ὁμιλῆτε. — Ἀλή-

θεια! ὁμιλήσαμεν ἀρκετὰ, προσέθηκε. καὶ πρέπει νὰ ὑπακούσω εἰς τὴν κυρίαν κόμησσαν· ἔπειτα ἀπὸ δύο ὥρας θὰ χαράξῃ, καὶ τότε θὰ ἔλθῃ· τῶρα κοιμηθῆτε ἕως νὰ ἔλθῃ, ὁ ὕπνος σὰς ὠφελεῖ.

Ἡσθάνομην τσαυτὴν διανοητικὴν κόπωσιν, ὥστε δὲν ἐδυνήθην ν' ἀποτείνω αὐτῇ ἄλλην ἐρώτησιν. Ἀλλως τε μοὶ ὁμιλήσε περὶ ἐκείνης, διὰ τὴν ὁποίαν ἠσθάνομην ζωηρότατον ἐνδιαφέρον. Τοῦτο μὲ καθυσύχαιεν Ἐκλείσα τοὺς ὀφθαλμούς, ἀναλογιζόμενος μετ' ἀγαλλιάσεως αὐτήν, καὶ μετ' ὀλίγων ἀπεκοιμήθην ἡσυχῶς.

Ὅτε δὲ ἐξύπνησα, ὁ ἥλιος εἰσῆρχετο ἐν τῇ δωματίῳ μου διὰ τῶν ἀνοιχτῶν παραθύρων· ἡ δροσερὰ αὐρα τῆς πρωίας ἤρχετο βαλσαμώδης μέχρις ἐμοῦ, ἀποφέρουσα τὸ ἄρωμα τῶν ἀνθέων τοῦ κήπου. Ἐνόμισα ὅτι ἀνεγεννώμην... Ἐλαφρὸς στεναγμὸς μὲ ἠνάγκασε νὰ στρέψω τὴν κεφαλὴν εὐρισκόμενην ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῆς Ἀρτέμιδος, ἥτις, τοὺς ὀφθαλμούς ἔχουσα πλήρεις δακρύων χαρᾶς, ἐθώπευε τρυφερῶς τὴν χειρὰ μου.

— Εἰμ' ἐγώ, εἰμ' ἐγώ, ἀγαπητὴ μου ἀνάδοχος! ἀνέκραξα αἰφνης, ὡς εἰ ἐπανερχόμενος ἐκ μακρυνοῦ ταξιδίου.

Καὶ ἤρχισα νὰ κλαίω, ὅπως καὶ αὐτὴ. Ἐμείναμεν σιωπῶντες, μειδιῶντες ἅμα καὶ κλαίοντες ἐκ χαρᾶς καὶ κρατούμενοι πάντοτε διὰ τῆς χειρός.

— Σ' ἐπαναβλέπω! εἶπον ἐπὶ τέλους μετὰ λυγμῶν μεμιγμένων μετὰ γέλωτος.

— Ἀλλὰ δὲν σὲ ἀφῆκα καθόλου, Ἀνδρέα, μοὶ ἀπήντησε μετὰ βαθυτάτης συγκινήσεως.

Ὡς στιγμὴ θεῖα, στιγμὴ ἀρρήτου εὐτυχίας! ποία εὐτυχία ἢ ποία δυστυχία δύναται νὰ ἐξαλείψῃ τὴν ἀνάμνησίν σου; Δὲν ἐγνώριζον πλέον διὰ ποίου ἔρωτος ἡγάπων, ἀλλὰ διέβλεπον ὅτι αἱ ψυχαὶ ἀμφοτέρων ἡμῶν, περιπτύχθησιν πρὸς ἀλλήλας, περιπτάντο μέχρι τρίτου οὐρανοῦ.

Ἦμην εἰσέτι πολὺ ἀδύνατος, ὅπως ἀνέβω εἰς τοιαύτην ἀνεκλάλητον χαρὰν. καὶ ἠσθάνομην αἰφνης παραλυομένης τὰς δυνάμεις μου.

Ἡ Ἀρτεμις μοὶ ἐπέβαλλε σιωπὴν.

— Πρέπει νὰ ἦσαι ἡσυχος, μοὶ εἶπεν, ἂν θέλῃς ν' ἀναλάβῃς ταχέως. Θὰ μένω

πάντοτε πλησίον σου, μὴ λυπῆσαι ποσῶς.

— Ἀλλ' ἔχω τόσον καιρὸν νὰ σ' ἴδω! ἀπήντησα ἀσθμαίνων, καὶ ἔχω τόσα πράγματα νὰ σ' εἶπω!...

— Ὁχι, ὀχι, ἀργότερα... Ἄν μὲ ἀγαπᾷς, ὑπακούσόν με.

— Ἀχ! καὶ... σὲ ὑπακούω.

Καί, ἀποσπύσσασα τὴν χειρὰ τῆς ἐκ τῶν ἰδικῶν μου, ἔθηκεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ μετώπου μου καὶ μ' ἐθώπευσεν, ὅπως θωπεύουσι τὰ μικρὰ παιδιὰ ὅταν ᾔνε εὐπειθῇ καὶ φρόνιμα.

Ἡσθάνομην ὅτι ἡ χεὶρ τῆς ἔτρεμεν ὀλίγον.

— Κοιμήσου, κοιμήσου, μοὶ εἶπεν.

Ἐκλείσα τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλλὰ δὲν ἀπεκοιμήθην. Ἡ Ἀρτεμις εἶχε καθῆσει πλησίον μου καὶ, διὰ τῶν ἡμίκελισμένων βλεφαρίδων μου, παρετήρουν αὐτὴν κατὰ τεθελγμένους ἀκτίνες τινες τοῦ ἡλίου, εἰσερχόμεναι διὰ τοῦ παραθύρου ἐχρύσιζον τὴν κόμην τῆς, μεταδίδουσαι εἰς τὴν καρδίαν μου γλυκυτάτην αἴγλην. Οὐδὲν ἤσπον παρετήρησα ὅτι ἡ ὄψις τῆς ἦτο ὀλίγον ὠχρὰ· ἐλαφρὸς τις μέλας κύκλος περιεζώννυε τοὺς ὠραίους ὀφθαλμούς τῆς, τὸ δὲ περικαλλὲς πρόσωπόν τῆς εἶχεν ἐπαισθητῶς ἀδυνατήσῃ.

Καὶ τότε ἀνεμνήσθην τῶν λόγων τοῦ Βασιτιανῶν καὶ ἐφαντάσθην τοὺς ἀγῶνας τῆς, τὰς ἀγρυπνίας τῆς. Ἐν δάκρυ θερμὸν ἔρρευεν ἐπὶ τῆς παρειᾶς μου.

— Ἀ! δὲν κοιμάσαι λοιπόν, μοὶ εἶπε μετὰ τόνου ἐπιπληκτικοῦ.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰσῆλθεν ὁ ἰατρὸς.

— Βλέπω εὐχαρίστως ὅτι ἀνεζήσαμεν! ἀνέκραξε φαιδρὸς. Ἡ ὄψις σὰς εἶνε πολὺ καλὴ! Ἀ: ἴδωμεν τὸν σφυγμόν... Ἐξαιετα!... Λοιπὸν! βλέπετε ὅτι τῶρα πλέον εἰσθε ἐκτὸς κινδύνου· τὸ κατ' ἐμέ, δὲν ἔχω ἄλλο τι νὰ σὰς συστήσω εἰμὴ ν' ἀποφεύγητε τὰς δυσχερεστείας καὶ ἐνταυτῷ ἀσυνέτους σκηναίς, αἱ ὁποῖαι δύναται νὰ βρῇ δύνωσι τὴν ἀνάρρωσίν σας.

Δὲν ἐδίδον οὐδεμίαν ἀράκασιν εἰς τοὺς λόγους τοῦ ἰατροῦ. Παρετήρουν μετὰ προσοχῆς τὴν Ἀρτεμιν, ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς ὁποίας ἀπεικονίζετο ἡ χαρὰ, τὴν ὁποίαν